

Senki sem töltheti be az igehirdető hivatását, ha nem szorgalmas, ha nem lankadatlan, ha nem tesz eleget összes társadalmi kötelezettségének. Isten választott minket szolgálóknak, s ez szívós erőfeszítést követel. Ne kényeztessük hát halálra magunkat, ne húzódozzunk a fáradságos munkától, a nehézségektől és küzdelmektől. {2T 550.1}

Istennek semmi szüksége lusta emberekre a művében. Figyelmes, szeretetteljes, nyájas, buzgó munkásokat kíván. A fogdmeg munka a lelkes javára válik. A lustaság a romlott elfajulás bizonyítéka. Gondolkodásunk minden képessége, testünk minden csontja, tagjaink minden izma bizonyítja, hogy Isten használatra, s nem tétlenségre tervezte képességeinket. A testvér lusta munkába fogni képességeit, s szorgos foglalkozással köti le magát. Akik ok nélkül alvással töltik a nappal értékes óráit, nincs fogalmuk a drága, aranyat érő percek értékéről. Az ilyenek átoknak bizonyulnak csupán Isten ügye számára. A testvér nagyra tartja magát. Nem kutatta szorgalmasan a Bibliát. Nem az, aminek lennie kellene, vagy amivé komoly igyekezettel válhatna. Olykor neki is fog, de a lustaság, a könnyű éle szeretete visszarántja őt a régi renyhe kerékvágásba. Akik nem nevelték magukat erős szorgalomra és az idővel való takarékosagra, azoknak szabályokat kell állítani maguk elé, hogy az serkentse őket rendszerességre és gyorsaságra. {4T 411.1}

Testvéreim, sokan közületek azzal a kifogással tartják távol magukat a munkától, hogy képtelenek másokért dolgozni. Kérdezem: Isten tett ilyen tehetetlenné? Vajon nem a ti tudatos választásotok okozta és tartja fenn ezt a helyzetet? Nem adott-e Isten legalább egy talentumot, hogy azt gyarapítsd, nem a saját kényelmedért és élvezetedért, de Őérte? Tudtál-e arról a kötelességedről, hogy mint szolgájának bölcsen kell felhasználnod a rád bízott tőkét? Ugye szalasztottál már el alkalmakat, hogy képességeidet ebben az irányban fejleszd? Nagyon igaz, hogy kevesen érezték át igazán Isten előtti felelősségüket. A szeretetet, ítélőképességet, emlékezőtehetséget, előrelátást, tapintatot, erőt és minden más képességet csak az „én”-nek szenteltétek. Nagyobb bölcsességgel szolgáltátok a gonoszt, mint Isten ügyét. Megrontottátok, megbénítottátok, eltompítottátok képességeiteket a világi hajszában, az Istenért végzett munka rovására. {5T 457.2}

Mindazért is felelősek vagytok, amit elnyerhettetek volna, de elmulasztottátok megszerezni, mert a világnak hódoltatok. Amikor Krisztus követői lettetek, megfogadtátok, hogy neki és csak neki szolgáltok, Krisztus pedig megígérte, hogy veletek lesz, megáld, világosságával felüdít, az Ő békeességét adja nektek, és boldoggá tesz munkája végzésében. Nem tapasztaltjátok ezeket az áldásokat? Biztosak lehetek abban, hogy ezért ti vagytok a felelősek. {5T 458.1}

Az idő értéke felbecsülhetetlen. Krisztus minden pillanatot drágának tartott. Tartsuk mi is értékesnek a pillanatokot. Az élet nagyon rövid ahhoz, hogy értelmetlenül elfecséreljük. A kegyelemidő nem tart már soká, és e rövid idő alatt kell elkészülnünk az örökkévalóságra. Nincs vesztegetni való időnk. Nem tölthetjük az időt önző élvezetekkel, bűnös dolgokkal. Most kell jellemünket formálnunk az elkövetkezendő életre, a halhatatlanságra. Most kell felkészülnünk a szigorú ítéletre. {COL 342.2}

Minden kereszténynek kötelessége, hogy rendességre, alaposságra és gyorsaságra szoktassa magát. A lassú és kontármunkásnak nincs mentsége semmiféle munkában. Ha valaki mindig dolgozik, és soha nem végzi el munkáját, ennek az az oka, hogy nem viszi bele szívét és lelkét a munkába. {COL 344.1}

Bármi legyen a foglalkozásunk, Isten Igéje azt tanítja, hogy "az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok." "Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed", "tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok" (Róm 12:11; Préd 9:12; Kol 3:24). {COL 346.1}

Úgy szeretnék élni, hogy a jövőből visszatekintve azt érezzem: minden tőlem telhetőt megtettem. {1SM 87.1}

Megcsúfoljuk Istent, amikor nem tárjuk nyíltan egymás elé az igazságot. De ha tesszük, tegyük szeretettel, a gyengédség és együttérzés hangján. {1SM 87.2}

Az utolsó napok veszélye fenyeget. Szégyent hoznak Istenre azok, akik énjük kielégítésére élnek.

Isten nem munkálkodhat általuk, mert helytelenül mutatnák be Őt azok előtt, akik nem ismerik az igazságot. Vigyázzatok, nehogy meggondolatlan költekezésekkel álljatok útjába ennek a munkának, amit az Úr - a bűnökben leledző világhoz szóló - figyelmeztető üzenetek hirdetése által végzett volna el. Tanuljátok meg a gazdaságosságot és személyes kiadásaitokat szorítsátok le a legszükségesebbekre. Isten ügyének szükséges eszközeiért hangzik minden oldalról a segélykiáltás. Isten látja, hogy büszkeséget melengettek. Látja, hogy olyan áldásokat kell megvonni tőletek, melyek nem gyarapodásokat, hanem önző büszkeségek kielégítését szolgálták... {1SM 87.3}

Hatalmas feladat vár elvégzésére. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy hirdessük Krisztust, a bűnbocsátó Megváltót, Krisztust, a bűn hordozóját, Krisztust, a tündöklő hajnalsillagot, s az Úr kedvessé tesz a világ szemében, míg be nem fejezzük a munkát. {6T 20.3} Míg az angyalok visszatartják a négy szelet, addig dolgozzunk teljes erőnkben. Vigyük üzenetünket, mit se késlekedjünk. Bizonyítékot kell szolgáltatnunk a mennyei mindenségnek, de e romlott kor embereinek is, hogy vallásunk olyan hit és erő, melynek Krisztus a szerzője, isteni szószólója pedig az Ige. {6T 21.1}

Ha Játod a világ veszedelmét és gyászát, amit Sátán tevékenysége művelt, ne pazarold Isten adta erődöt hasztalan siránkozásra, hanem láss kötelességedhez, munkálkodj másokért és magadért is. Riadj fel, tarts magadat felelősnek a pusztulókért. Ha nem nyered meg őket Krisztusnak, elveszítik az örök boldogságot. {6T 21.2}

Egyetlen ember üdvössége többet ér, mint az egész kerek világ. Akik állítják, hogy a lélek-mentés szent feladatára adták magukat, hogyan engedhetik meg mégis, hogy kicsiny világi tulajdonaik kössék le gondolataikat és szívüket, ezek tartsák vissza őket a magasztos hivatástól, amelyre – úgy vallják – Isten hívta el őket? {2T 540.1}

A. testvér, alvásra pazaroltál időt, ami egészséged szolgálata helyett, ártott neked. Az elvesztett értékes órákat, melyek semmi jót sem végeztek magadnak vagy másnak, ellened jegyezték a menny följegyzéseibe. „Hanyag szolgál” címszó alatt mutatták meg nevedet. Munkásságod nem fogja elviselni az ítélet kivizsgálását. Annyi értékes időt töltöttél olvasással, hogy képességeid mintegy megbénultak. Helyes szokással teszünk szert egészségre, így kamatoztatjuk, s kamatos kamatoztathatjuk egészségünket. De e minden bankbetétnél értékesebb tőkét el lehet pazarolni mértéktelen evéssel-ivással, vagy tétlenül hagyva rozsdálló szerveinket. Föl kell adnunk kedvenc vétke kielégüléseinket; le kell küzdenünk a lustaságot. {4T 408.1}

az álomosság s tétlenség elszomorítja Isten Lelkét, s megsemmisíti az igaz istenfélelmet. A megrekedt víz bűzössé poshad, de a tiszta folyó, a tiszta patak egészséget és örömet terjeszt a földön. A kitartó, szorgalmas ember bárhol áldás lesz. {4T 410.1}

Isten emberei legyenek szorgalmasak a tanulásban, lelkiismeretesek a tudás elsajátításában, egyetlen órát sem pazarolva el, Szívós igyekezettel a kitűnőség csaknem bármi fokára föl tudnak emelkedni, mint keresztények, és mint erős, s tekintélyes emberek. Sokan mégsem érik el a felsőbb fokot a szószéken vagy szakkörükben, mivel nincs kitűzött céljuk, és hanyagok a szokásaik. Ezt sajátították el ifjúkorukban. Hanyag figyelmetlenség sír le mindenről, amibe fognak. A néha-néha hirtelen nekirugaszkodás nem elég, hogy javulást eredményezzen az ilyen könnyű életet kedvelő, tunya embereknek. Oly föladat lenne ez, mely megköveteli a jótettekben a türelmes állandóságot. A világi életben az emberek csakis akkor tudnak igazán sikeresek lenni, ha rendszeres időben kelnek föl, imádkoznak, étkeznek és fekszenek le. Ha a világi dolgokban rendre és rendszerességre van szükség, mennyivel inkább az Istennek végzett szolgálatnál. {4T 411.2}

Sokan ágyban pazarolják el a ragyogó reggeli órákat. Az értékes órák, ha egyszer elvesztek, soha vissza nem térnek; elvesztek a földi élet, s az örökkévalóság számára. Ha csak egy órát veszünk is naponta, mily időpazarlás ez az év folyamán! A szunnyadó gondoljon erre. Torpanjon meg, s fontolja meg, hogyan fog elszámolni Istennel az elmulasztott lehetőségeikért. {4T 412.1}

Mikor felelősségeket bízunk valakire, ne azt kérdezzük, hogy jó szónok, vagy gazdag-e, hanem becsületes, megbízható, szorgalmas ember-e; mert bármi más legyen is képessége, e minősítések nélkül alkalmatlan bármi bizalmi tisztségre. Sokan, noha sokat ígérő kilátásokkal indulnak, csődöt mondanak, mert nem szorgalmasak. ... Az egyre iparkodó szorgalom eléri az embernek azt, amit

semmi más nem tud elérni. {4T 413.1}

Sokan nyomorultul elbuktak, ahol sikeresek lehettek volna. Nem érezték át a ma felelősségét; oly kényelmesen végezték a dolgokat, mintha földi évezred állna rendelkezésünkre, melyen fáradozhatunk az emberek üdvösségért. A buzgóság és lelkesedés e hiánya miatt kevesen teszik azt a benyomást, hogy komolyan gondolnák, amit mondanak. Isten ügyének nem annyira igehirdetőkre van szüksége, mint a Mesterért fáradozó lelkiismeretes, kitartó munkásokra. {4T 413.2}

Mégis némelyek, akik noha hosszú évek óta hirdetik az ígét, alig néhány tárgyra korlátozzák magukat, mert lusták szorgalmasan s imádkozva kutatni az írásokat, hogy óriások legyenek a Biblia tanításainak megértésében, s Krisztus gyakorlati tanításai terén. Fejükből kellene tárolni Isten szava igazságainak ismeretét, hogy bármely percben készen álljanak, ha az alkalom megköveteli új, és régi dolgokat hozni elő a kincsházából. {4T 414.2}

Isten ügyének értelmes, gondolkodó, Szentírásban jártas emberekre van szüksége, hogy szembeszálljanak az ellenkezés beáramló árával. {4T 415.1}

Felelősségünk egyenesen aránylik világosságunkkal, lehetőségeinkkel, alkalmainkkal. Felelősek vagyunk a jóért, melyet végezhattünk volna, de elmulasztottuk, mert hanyagok voltunk igénybe venni az elérhetővé tett eszközöket. {4T 415.2}

Bűn a túl sok evés, ivás, vendégeskedés. ... Az agy képességeit örök életünket érintő tárgyakon kell igénybe vennünk, erősíteniünk. Ez elősegíti testünk és értelmünk egészségét. {4T 417.2}

A világosságot nyert nép tagjai közül mégis nagyon kevesen végzik a rájuk bízott munkát. Ez a néhány rendíthetetlen hűségű ember nem törődik a jóléttel, kényelemmel, magával az élettel sem. Ahol csak alkalom nyílik, utat készítenek az igazságnak, és igazolják Isten szent törvényét. {5T 456.1}

Elpazaroljuk-e mi is a lehetőségeket és kiváltságokat, míg csak elnyomást és üldözést nem enged meg Isten? Hagyjuk elvégzetlenül a feladatunkat most, a békében és viszonylagos jószágban? Várjuk be inkább a sötétség napjait, az üldözéseket, és megpróbáltatásokat, hogy azok között legyünk kénytelenek befejezni munkánkat? {5T 456.1}

A gyülekezet a bűn félelmetes mértékéért felelős. Akiknek világosság adatott, miért nem juttatják el másokhoz? Láthatják, hogy közel a vég. Látják, amint tömegek szegik meg naponta Isten törvényét, és tudják, hogy ezek az emberek nem menekülhetnek meg a bűneikkel együtt. Mégis jobban érdekli őket a munkájuk, gazdaságuk, házuk, áruik, ruháik és asztaluk, mint azoknak az embereknek a sorsa, akikkel majd találkozniuk kell az ítélet napján. Alszik a nép, amely állítja, hogy engedelmeskedik az igazságnak. Ha ébren lennének, nem vennék olyan könnyen ezeket a dolgokat. Az igazság szeretete kezd kihalni a szívükből. Példájuk alkalmatlan arra, hogy meggyőzze a világot, hogy nagyobb igazságnak vannak birtokában, mint bárki más. Pontosan akkor gyengék és határozatlanok, amikor naponta élő tapasztalat által erősnek kellene lenniük Istenben. A lelkesekre támaszkodnak, amikor az értelmükkel, lelkükkel, hangjukkal és tollukkal, idejükkel és pénzükkel mások lelkeszeiként kellene fáradozniuk. {5T 457.1}

Tegyük fel, hogy bizonyos összeget bíznak rád, hogy valamely célra beruházd. Vajon eldobnád azt a pénzt, s kijelentenéd, hogy ezek után nem vagy felelős annak felhasználásáért? Ezt tettétek és teszitek Isten ajándékaival. Ha felmentitek magatokat a másokért végzett munka alól, alkalmatlanságra hivatkozva, s helyette világi ügyekbe merültök, nem veszitek komolyan Istent. Tömegek rohannak a vesztükbe. Akik világosságot és igazságot nyertek, maroknyi nép csupán a gonoszok seregei ellen. Mégis ez a kicsiny csapat bármilyen célért latba veti erejét, csak azért nem, hogy megtanuljon lelkeket menteni a halálból. Csoda-e, ha a gyülekezet gyöngye és eredménytelen, s Isten csak keveset tehet hitvalló népéért? Olyan helyzetbe hozták magukat, hogy az Úr nem működhet együtt velük és értük. Merészelitek-e továbbra is figyelmen kívül hagyni az Ő elvárásait? Továbbra is dacolni akartok a menny legszentebb megbízatásával? Vajon azt mondjátok, amit Káin: „A testvérem őrzője vagyok-e?” (I. Móz. 4:9) {5T 458.3}

Ne feledjétek: kötelességeiteket nem a mostani erőforrásaitokhoz és képességeitekhez kell mérnetek, hanem ahhoz, amit eredetileg kaptatok. Sőt azokhoz az alkalmakhoz is, amelyek segítségével fejleszthettétek volna adottságaitokat. Nem az a kérdés, hogy valaki most alkalmatlan

és tapasztalatlan-e az Istenért végzendő munkára, hanem az, hogyan és miért került ilyen állapotba, és miként változtathatna ezen? Isten nem vesz igénybe természetfeletti eszközöket ahhoz, hogy ellásson minket a szükséges adottságokkal, de ha gyakorlással fejlesztjük tehetségeinket, akkor együttműködik velünk, s szunnyadó erőink és régóta bénultan heverő képességeink újjáélednek bennünk. {5T 459.1}

Sátán sok emberrel el tudja hitetni, hogy Isten elnézi az apró mulasztásokat. De az Úr – ahogy Jákób esetében megmutatta – semmiképpen nem hagyja jóvá és nem tűri el a gonoszt. Sátán le fogja győzni azokat, akik mentegetik és rejtegetik bűneiket, mert azok bevallatlanul és megbocsátatlanul bent maradnak a mennyei könyvekben. {Nagy Küzdelem, "A nyomorúság ideje" című fejezet, {GC 620.2}}

Addig kell krisztusi tökéletességre igyekeznünk, amíg nagy Főpapunk engesztelést végez értünk. Megváltónk még gondolatban sem engedett a kísértés hatalmának. Sátán az emberi szívben talál olyan sarkot, ahol meg tudja vetni a lábát – dédelgetett, bűnös vágyat, amellyel kísértéseit érvényre juttathatja. De Krisztus elmondhatta önmagáról: „Jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije” (Jn. 14:30). Sátán nem talált semmi olyat Isten Fiában, ami által legyőzhette volna. Jézus megtartotta Atyja parancsolatait, és nem volt benne semmi bűn, amit Sátán ki tudott volna aknázni. Csak ilyen lelkülettel lehet megállni a nyomorúság idején. {Nagy Küzdelem, "A nyomorúság ideje" című fejezet, {GC 623.1}}

Ha vonatra ülsz, vagy ha állomáson várakozol, vigyél magaddal könyvet. Minden tétlen percet használj ki valamire, így hathatósan bezárod az ajtót ezernyi kísértés előtt. Ha Dávid valami hasznos dologgal foglalkozott volna, nem vált volna vétkessé Uriás meggyilkolásában. Az ellenfél mindig készen áll foglalkoztatni, aki nem talál elfoglaltságot. Amely értelem szakadatlanul arra tör, hogy a szellemi kiválóság magasságot érjen el, nem lesz ideje közönséges, balga gondolatokra, melyek a gonosz tettek szülői. {4T 412.2}

Vannak jó képességű embereink, akik helyes művelődéssel igen-igen hasznavehetők lennének, de nem szeretik a fárasztó munkát. Mivel nem látják be, hogy bűn, ha nem használják főleg előnyösebben a Teremtőtől nyert képességeket, könnyű életre rendezkednek be, s elméjük műveletlen marad. Igen kevesen felelnek meg Isten elgondolásának. E hanyag szolgáktól kérdi meg Isten: „mit tettél a rád bízott talentumokkal?” Sokan lesznek ama napon, akinek bár volt talentuma, kendőbe csavarta, és földbe ásta azt. E haszontalan szolgákat ki fogják vetni a külső sötétségbe; míg, akik kiadták talentumaikat a pénzváltóknak, így megkettőzték azokat, elnyerik a tetszésnyilvánítást: „Jól van, te derék, hűséges szolga! Mivel kevésben hű voltál, sokat bízok rád: menj be Urad örömébe,” {4T 412.2}

Egyedül Isten tudja fölmérni az emberi ész képességeit. Az Úr terve nem az, hogy az ember megelégedjék lenni, a tudatlanság talaján vesztegléssel, hanem, hogy megszerezze a kiművelt szellemi képesség minden előnyét. Mindenki tartsa kötelességének, hogy elérje a szellemi nagyság legfőbb fokát. Senki se fuvalkodjék föl, amiért tudásra tett szert, mindenki előjoga elégedettségnek örvendezni, hogy minden előre tett lépéssel alkalmasabbá válnak tisztességet és dicsőséget szerezni Istennek. Kifogyhatatlan forrásból – a minden bölcsesség és tudás forrásából, Istentől meríthetnek. {4T 413.2}

Pál apostol, mikor nem kötötte le igehirdetés, sátorkészítéssel foglalkozott. {4T 409.1} Nem volt más, aki buzgóbb, erőteljesebb, önfeláldozóbb tanítványa lett volna Krisztusnak, mint Pál. Ő volt a világ egyik legkiválóbb tanítója. {4T 409.2}

Az összes élethivatás közül egyik sem követel meg oly lelkiismeretes, meghízható, kitartó és önfeláldozó munkásokat, mint Isten ügye a mai, utolsó időkben. {3T 557.1}

Aratás és vetés. Isten természeti törvényeiben okozat követi az okot változhatatlan, megmásíthatatlan bizonyossággal. Az aratás bizonyítja, hogy mit vetettek. A lusta munkást elítéli a munkája. Az aratás tanúskodik ellene. Így van ez a lelkiekben is. A munkás hűségét, megbízhatóságát munkája eredménye méri le. Munkája mineműségét, vajon szorgalmas, vagy lusta és hanyag, az aratás mutatja ki. Ez dönti el örök sorsát. (Krisztus példázatainak 84) {2MCP 568.3} Isten egész népének szívében kell viselnie Isten ügyét. Wisconsini testvéreinkből hiányzik az összetartozás. Hiányzik az életerő is, hisz néhányan nem tartják bűnnek a tétlen órákat, holott

akik szeretik az igazság drága ügyét, takarékosan bánnak idejükkel, és Isten erejével megfeszítik erejüket, keményen dolgoznak, hogy családjuk rendezett, és ne nyomorgó legyen. Amellett legyen mit beruházniuk az ügybe, hogy megtegyék a rájuk eső részt Isten művének fejlesztésében, és kincset gyűjtsenek a mennyben. Ne legyen senki lusta, míg mások terheket hordanak. Isten elvárja az erős és egészséges emberektől, hogy minden tőlük telhetőt megtéve használják erejüket Isten dicsőségére, hiszen nem a magukéi. El kell számolniuk Istennek idejük és erejük felhasználásával, melyek a menny ajándékai. {1T 324.2}

Isten törvényének megítélő hatalma nem csak azokra a dolgokra szorítkozik, melyeket teszünk, hanem azokra is, melyeket nem. Nem szabad igazolnunk magunkat azokért a mulasztásokért, melynek cselekedetek megtételét Isten megköveteli tőlünk. A gonosz kerülése mellett azt is meg kell tanulnunk, hogyan tehetünk jót. Isten ad erőt a jó cselekedetekhez. Ha nem használjuk ezt az erőt, akkor minden bizonnyal bűnös és lusta szolgálóknak fog minket tekinteni. Lehet, hogy nincsenek súlyos bűnök felróva ellenünk Isten könyvében, de ítélet alá helyez bennünket az a tény, hogy tetteink - a feljegyzések szerint - nem mutatnak tiszta, jó, magasztos és nemes szándékot, azaz nem kamatoztattuk a ránk bízott talentumokat. {1SM 220.1}

A tétlen és céltalan elme a gonosz könnyű prédájává lesz. A beteges, élettelen szervezeten telepednek meg a gombák. A tétlen elme Sátán műhelye. Irányítsuk gondolatainkat magasztos és szent eszmékre, legyen életünknek nemes célja, akkor a gonosz csak kevés olyan helyet fog találni, ahol lábát megvetheti! {Ed 189.5}

Semmit sem kívánnak az emberek jobban, mint a gazdagságot és a kényelmet, pedig ez szülte azokat a bűnöket, amelyek a síkság városainak pusztulását okozták. Haszontalan, tétlen életük miatt áldozatul estek Sátán kísértéseinek, és eltorzították Isten képmását. Inkább sátáni, mint isteni jellemvonásokat tükröztek. Az emberiség legnagyobb átka a tétlenség, mert erkölcstelenséget és bűncselekményeket von maga után. Gyengíti az értelmet, csökkenti a felfogóképességet, és megrontja a lelket. Sátán lesben áll, készen arra, hogy tönkretegye a vigyázatlant, aki szabad idejével alkalmat kínál neki arra, hogy valamilyen vonzó álarc leple alatt hozzáférközzék. Akkor a legsikeresebb, amikor az embert tétlen óráiban kísérti meg. {PP 156.2}

Tanítsátok meg őket [a fiatalokat] arra, hogy szükség van segítségükre; hogy az idő érték, és hogy számítottok munkájukra. Az Úr közölte velem, hogy sok bűn forrása a tétlenség. A tevékeny testek és fejek nem találnak időt, hogy utána kapjanak valahány ellenség sugallta kísértésnek, de a tétlen kéz és ész készen áll a Sátán uralmára. Ha nem kötjük le helyesen gondolatainkat, helytelen dolgokkal fogunk foglalkozni. A szülők tanítsák meg gyermekeiket, hogy bűn a semmittevés. Fölhívták figyelmemet Ezékiel 16:49-re: „Íme, ez volt vétke Sodomának, a te öcsédnek: kevélység, eledel bősége s gondtalan (tétlen) békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg.” {1T 395.2}

Helytelen elfecsérelni időnket, és rosszul tesszük, ha kimerítjük agyunkat. Minden perc elvesztegetett idő, amit önzően használunk fel. Ha minden percet értékelnénk és helyesen használnánk fel, akkor mindenre volna időnk, amit meg kell tennünk önmagunkért és a világért. A pénzköltésben, az idő, az erő és az alkalmak felhasználásában várja minden keresztyén Istentől az eligazítást! "Ha pedig valakinek közületek nincs bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki" (Jak 1:5). {MH 208.1}

Testvéreim és testvérnőim, túlságosan előrehaladott az idő ahhoz, hogy időtöket és erőtüket az én szolgálatának szenteljétek. Nehogy az utolsó napok úgy találjanak benneteket, hogy megfosztjátok magatokat a mennyi kincstől. Igyekeztek kiterjeszteni a kereszt diadalútját, törekedjétek megvilágosítani a lelkeket, fáradozzatok embertársaitok üdvösségéért, és munkátok ki fogja állni a tűzpróbát. (Testimonies, IX, 56.) {ChS 78.5}

Krisztus a követőitől minden korban éberséget és hűséget kívánt meg. Most azonban, hogy az örökkévaló világ határmezsgyéjén állunk, bírva az igazságokat, lévén oly nagy a világosságunk, munkánk pedig annyira fontos, meg kell kettőznünk a szorgalmunkat. Mindenkinek a képessége legjavát kell nyújtania. Testvérem, ha visszatartod magad, veszélybe sodrod az üdvösségedet. Isten számon fog kérni téged, ha elmulasztod elvégezni azt a munkát, amit ő jelölt ki neked. (Testimonies, V, 60-61.) {ChS 79.4}

A menny megmutatta nekem Isten népét, amely egy változás bekövetkezésére vár – egy kényszerítő hatalomra, amely birtokába veszi őket. De csalódní fognak, mert tévedésben élnek. Cselekedniük kell; maguknak kell megragadni a munka végét, maguknak kell buzgón kiáltani Istenhez a munka igaz ismeretéért. A szemünk láttára lejátszódó jelenetek eléggé nagy horderejűek ahhoz, hogy felserkentsenek bennünket, és az igazságot azok szívére helyezzük, akik hallják azt. Mindjárt beérik a földön az aratnivaló. (Testimonies, I, 261.) {ChS 82.4}

A gyülekezet tagjait egyéenként teszik próbára. Olyan körülmények közé kerülnek, amelyekben arra kényszerítik őket, hogy bizonytságot tegyenek az igazságról. Sokakat szólítanak fel arra, hogy tanácsok és bíróságok előtt beszéljenek, talán egymagukban, mindenkitől elválasztva. A tapasztalatot, ami segítette volna őket e vészhelyzetben, elmulasztották megszerezni, és most lelkiismeret-furdalás emészti őket az elvesztegetett lehetőségek és az elhanyagolt kiváltságok miatt. (Testimonies, V, 463.) {ChS 158.1}

„Azért bizonytságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindenneknek véréttől tiszta vagyok, mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek az Istennek teljes akarattát.” (Ap. csel. 20:26) Semmilyen félelem, hogy talán megsért valakit, semmilyen barátság vagy tetszésvágy nem készthette Pált arra, hogy elhallgasson előttük szavakat, amelyeket Isten adott oktatásaikra, intésükre és megjavításukra. Isten ma is bátorságot kíván szolgáitól, mind az ige prédikálása, mind előírásainak megvalósítása közben. Krisztus szolgálja ne csak olyan igazságokat hirdessen az embereknek, amelyeket szívesen fogadnak, hanem azokat sem szabad elhallgatnia előttük, amelyek fájdalokat okozhatnak. Nagy gondot kell fordítania jellemük kifejlesztésére. Ha lát egyet is a nyáj között, aki bünt melenget, feladata, mint hűséges pásztornak, az adott esetre vonatkozó tanítást alkalmazni. Ha azonban megengedi, hogy valaki magabízóan továbbhaladjon a rossz úton anélkül, hogy megintené, lelkéért felelnie kell. {AA 393.4}

Láttam, hogy sokan, akik ismerik az igazságot, egyáltalán nem tudják bizonyítani hitüket. Nem fogják fel, milyen munka vár ráuk a jelenben. A megpróbáltatás idején sokan, akik másoknak prédikáltak, hitük vizsgálatakor rádöbbennek, hogy sok mindenről nem tudnak kellő magyarázatot adni. E próba előtt nem ismerték fel nagy tudatlanságukat. {GW 298.2}

Sok gyülekezeti tag, aki egészen biztos abban, hogy mindent ért, amit hisz, nem ismeri saját gyenge pontjait, csak akkor döbben rá ezekre, amikor vitás kérdések merülnek fel. Ha kénytelenek egyedül felvilágosítást adni hitükről, akkor csodálkoznak, milyen zavaros gondolataik vannak mindarról, amit elfogadtak mint igazságot. {GW 298.3}

Ha mi, akik a kegyelmi idő közvetlen lezárásakor élünk, felfog-nánk, milyen buzgón vetette Jézus az örömhír magját a világban, akkor fáradhatatlanul osztanánk az élet kenyerét a pusztuló embereknek. Miért vagyunk mégis annyira hidegek és közömbösek? Miért olyan hajthatatlan a szívünk? Miért vagyunk olyan mozdíthatatlanok? Miért nem adjuk át magunkat a munkának, melyre Krisztus életét szentelte? Valamit tennünk kell, hogy kigyógyuljunk a rettenetes közönyből, mely erőt vett rajtunk. Alázattal hajtsuk meg fejünket, mikor látjuk, mennyivel kevesebbet tettünk, mint tehettünk volna az igazság magvetésének munkájában. {8T 46.2}

A világiasság és az önzés szelleme sok áldástól fosztja meg a gyülekezetet. Nincs jogunk azt képzelni, hogy Isten önkényesen visszatartja a gyülekezettől világosságát és erejét, s ezzel magyarázni a gyülekezet eredménytelenségét. A sikernek az a mértéke, amely a múltban kísért a gyülekezet jól irányzott igyekezetét, ellentmond ennek a vélekedésnek. Isten mindig is az elvégzett munkával arányosan adja a sikert. Csak az korlátozza a gyülekezet eredményességét, hogy igyekezete és áldozathozatala is korlátozott. Erőtlen benne a bizonytságtévő lelkület, gyenge az odaadása. Önzés és kapzsiság, irigység és becstelenség látható a tagjai között. {5T 202.2}

1855. november 20-án, míg imádkoztam, az Úr Lelke hirtelen és hatalmasan rám szállt, és látomásban ragadt el. {1T 113.1} Láttam, hogy az Úr szelleme kihalóban van a gyülekezetből. Az Úr szolgálai túlságosan bíznak az érvelések erejében, és nem támaszkodnak szilárdan Istenre, mint kellene. Láttam, hogy az igazság pusztá indoklása nem késztet embereket a maradékkal foglalni állást, mert az igazság népszerűtlen. Isten szolgálainak lelkükben kell hordozniuk az igazságot. Az angyal így szólt: „Frissen kell azt méríteniük a dicsőségből, keblükben hordozni, lelkük melegével és őszinteségével kell kiöntetni azok elé, akiknek van fülük.” Néhány lelkiismeretes ember kész

dönteni a bizonyíték súlya alatt. Sokakat azonban lehetetlen megmozdítanunk az igazság pusztá elméletével. Az igazságnak hatalommal kell párosulnia, élő bizonyosságattal válnia, hogy megmozdítsa őket. {1T 113.2}

Láttam, hogy az ellenség fáradhatatlanul pusztítja a lelkeket. Büszkeség férközött sorainkba – nagyobb alázatra van szükségünk. A hírnökök között túlságosan felütötte fejét a függetlenség, önállósodás lelkülete. Ezt a lelkületet félre kell tenniük, és Isten szolgálóinak közelebb húzódní egymáshoz. Túl sokan kérdezik: „Testvérem őrizője vagyok?” Az angyal így szólt: „Igenis, őrizője vagy. Örökj nyitott szemmel testvéred fölött, gondoskodj jólétéről, táplálj iránta szerető, jóindulatú lelkületet. Tartsatok össze, összetartsatok!” {1T 113.3}

Megkérdeztem az angyalt, hogy miért zárták ki a nyíltságot a gyülekezetből, s miért engedték be a hiúságot, az önmagasztalást? Láttam, hogy e miatt estünk már-már ellenségünk kezébe. Az angyal ezt felelete: Nézz körül, és látni fogod, hogy ez a lelkület kerekedett fölül: „Talán őrizője vagyok testvéremnek?” Újra hangsúlyozta: „Igen, testvéred őrizője vagy. Hitvallásod, hited megkövetelik, hogy tagadd meg magadat, és áldozz Istennek, másképp méltatlan leszel az örök életre. Mert nagy áron vették azt meg neked: Isten Fiának kínszenvedésével, gyötrelmével és vérével.” {1T 114.1}

Jehova örök törvénye, hogy aki elfogadja az igazságot, megérti, hogy a világnak szüksége van erre az igazságra, ezért főfeladatává teszi annak hirdetését. Mégis ki az, aki magáénak tekinti a pusztuló bűnösök terhét? Ha Isten hitvalló népét nézem, s látom húzódozásukat az Úr szolgálatától, szívemet kimondhatatlan fájdalom tölti el. Ebben az ünnepélyes záró-munkában mily kevesek szíve dobban együtt Isten szívével. Ezrek várnak figyelmeztetésre, mégis mily kevesen szentelik magukat teljesen a munkára. Mily kevesen hajlandók bármivé válni, vagy bármit megtenni, hogy lelkeket nyerjenek meg Krisztusnak. Jézus életét adta a világ megmentéséért. Szelíden, alázatosan és önzetlenül fáradozott és fáradozik a bűnösökért. Sokan mégis önteltek és közönyösek azok közül, akiknek együtt kellene működniük vele. {7T 13.1}

Isten népe soraiban ma félelmetes hiánya van a veszendő lelkek iránti szerető aggodalomnak. Beszélünk ugyan keresztény hittérítésről. Hangunk hallható, de szívünket nem tüzesíti át Krisztus gyöngéd vágyakozása a nyájon kívül levőkért. Pedig ha szívünk nem dobban együtt Krisztus szívével, miként érthetnénk meg a munka szentségét és fontosságát, melyre e szavak hívnak: „Vigyázzanak rájuk, mert nekik kell számot adniuk a lelkekért.” (Zsidók 13:17.) {7T 13.2}

Nem tudjuk, hány világi figyeli mozdulatainkat. Ahonnét a legkevésbé várnánk, hangok sürgetnek majd a hittérítés siettetésére; arra, hogy adjuk át a világnak a könyörület utolsó üzenetét.

Lelkészeink és gyülekezeti tagok, gyorsan ébredjete föl, gyorsan ismerjete föl, s ragadjatok meg minden, a gondviselés kerekének gördülése által kínálkozó alkalmat és előnyt. Isten, Krisztus és a mennyei angyalok hallatlan erőfeszítéssel tartják vissza Sátán haragjának tüzet, hogy Isten tervei meg ne hiúsuljanak. Isten él és uralkodik. Ő intézi a mindenség ügyeit Katonái nyomuljanak előre, a győzelemre. Soraikban uralkodják tökéletes egység. Törjenek előre, egészen a kapukig. Az Úr, a hatalmas hódító, fáradozni fog értük. {7T 14.1}

Ma, a mindent elsöprő bűnözés idején, a minden élet forrásából eredő új életnek kell birtokba venni azokat, kiknek szíve Isten szeretetével teljes. Menjenek, és nagy hatalommal hirdessék a megfeszített és föltámadt Üdvözítő üzenetét. Buzgón és fáradhatatlanul törekedjenek a lelkek megmentésére. Példájuk tegyen mély benyomást a jóra a körülöttük élő emberek körében. Tekintsenek veszteségnek mindent, kivéve Urunk Jézus Krisztus ismeretének kiválóságát. {9T 44.1}

Krisztus megbízott szolgálóinak a Lélek hatalmával kell bizonyosságot tenni vezetőjükről. Minden igyekezetüket jellemezze a Megváltó bűnösök megmentése utáni vágya. Vegyük át a Jézustól jövő kegyelemteljes meghívást, s hangoztassuk az egész világon: „Aki kívánja az élet vizét, igyék ingyen.” (Jelenések 22:17.) A gyülekezetnek hívogatni kell: Jöjj el. Vessük be Krisztus oldalán a gyülekezet minden erejét. Krisztus követői egyesült, erős igyekezettel hívják föl a világ figyelmét a Biblia gyorsan beteljesedő jóvendöléseire. {9T 43.1}

Az Üdvözítő fáradhatatlan munkálkodott. Nem mérte órával munkáját. Idejét, szívét, erejét az emberek javára fordította. Egész napokat szentelt tevékenységre, egész éjszakákat töltött imával, hogy elég erős legyen szembeszállni körmönfont ellenfelével, annak összes ármító cselekedete

terén, s végezni az emberek fölemelésének és visszaállításának munkáját. {9T 45.2} Aki szereti Istent, nem méri munkáját nyolc órás rendszerrel; mindig dolgozik, sosincs szolgálaton kívül. Jót tesz, ha alkalom kínálkozik. Mindenhol, mindenkor alkalmat talál Istenért fáradozni. Édes illatot hordoz magával, bárhol legyen is. Épületes, áldásos légkör veszi körül lelkét. Jól rendezett élete és istenfélő magaviselete hitet, reménységet és bátorságot ihlet másokban {9T 45.3}

Ha a gyülekezet letörli nevééről a lustaság és hanyagság szégyenét, az Úr Lelke nyilvánul majd meg kegyesen rajta. Isten hatalma nyilvánvaló lesz. A gyülekezet látni fogja a seregek Urának gondviselő tevékenységét. Az igazság világossága tiszta, erős sugarakban tör majd elő, s akár az apostolok idején, sok lélek fordul a hamisságtól az igazsághoz. Az Úr dicsősége világítja majd be a földet. {9T 46.2}

Munkálkodjatok, Ó, munkálkodjatok! Függesszétek tekinteteket az örökkévalóságra. Ne feledjétek, hogy meg kell szentelnetek minden erőtöket. Nagy munka vár ránk. Őszinte ajkokról szálljon az ima: „Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket: világosítsa meg az ő orcáját rajtunk, hogy megismerjék a földön a te utjaidat, s minden népek között a te szabadításodat.” {Zsoltár 67:2,3.} {9T 47.2}

„Közel van Úr napja, közel bizony, hamarosan elérkezik.” (Sofóniás 1:4.) Viseljük az evangélium saruját, hogy bármely pillanatban menetre készen álljunk. Minden óra, minden perc értékes. Nincs időnk önző, bűnös kielégülésre. Körülöttünk mindenfelé lelkek pusztulnak el bűneikben. Minden nap irányítsuk az embereket Isten Bárányához, aki elveszi a világ bűnét. {9T 48.2} Isten törvényének megítélő hatalma nem csak azokra a dolgokra szorítkozik, melyeket teszünk, hanem azokra is, melyeket nem. Nem szabad igazolnunk magunkat azokért a mulasztásokért, melynek cselekedetek megtételét Isten megköveteli tőlünk. A gonosz kerülése mellett azt is meg kell tanulnunk, hogyan tehetünk jót. Isten ad erőt a jó cselekedetekhez. Ha nem használjuk ezt az erőt, akkor minden bizonnyal bűnös és lusta szolgálóknak fog minket tekinteni. Lehet, hogy nincsenek súlyos bűnök felróva ellenünk Isten könyvében, de ítélet alá helyez bennünket az a tény, hogy tetteink - a feljegyzések szerint - nem mutatnak tiszta, jó, magasztos és nemes szándékot, azaz nem kamatoztattuk a ránk bízott talentumokat. {1SM 220.1}

Krisztus nem tudja a hanyag, tétlen embert megmenteni. Az igazán megtért ember nem élhet dologtalan, haszontalan életet. A mennybe nem lehet besodródni. A lusta ember nem léphet be oda. Csak akkor leszünk alkalmasak a mennyek országára, ha erőfeszítéseket teszünk érte, és igazán igyekszünk megismerni törvényeit. Akik nem akarnak Isten munkatársai lenni a földön, azok nem fognak együttműködni vele a mennyben sem. Veszélyes dolog lenne bevinni őket oda. {COL 280.2}

Hangozzék fel az evangéliumi üzenet gyülekezetszerte, felszólítva őket az általános cselekvésre. A tagok növekedjenek a hitben, buzgóságot nyerve láthatatlan mennyei szövetségeseiktől, kimeríthetetlen forrásaik tudatából, nagyszerű voltából a vállalkozásuknak és vezetőjük hatalmából. Akik Isten irányítása alá helyezik magukat, hogy ő irányítsa és terelgesse őket, azok meg fogják ragadni azoknak az eseményeknek a fő sodrát, amelyeket az Úr rendelt el. Betöltekezve annak lelkével, aki életét adta a világért, nem tehetetlenkednek tovább, azt mutogatva, hogy mit nem tudnak csinálni. Felvéve a menny páncélzatát, hadba indulnak, készen arra, hogy tevékenykedjenek és bátran síkra szálljanak Istenért, tudva, hogy az ő mindenható volta betölti szükségletüket. (Testimonies, VII, 14.) {ChS 77.1}

Ébredjünk fel! Háborúban vagyunk. Az igazság és a tévelygés a végső összecsapás felé halad. Vonuljunk fel Immánuel fejedelem véráztatta zászlaja alatt, és harcoljunk meg a hitnek szép harcát, és nyerjük el az örökkévaló koszorút. Az igazság ugyanis diadalt fog aratni, és általa, aki szeretett bennünket, több mint győzedelmesek lehetünk. A próbaidő drága pillanatai közelegnek. Szerezzünk bizonyosságot abban, hogy munkálkodunk az örök életért, dicsőíthetjük mennyei Atyánkat és eszközök lehetünk azoknak a lelkeknek a megmentésében, akikért Krisztus meghalt. (Review and Herald, 1888. március 13.) {ChS 77.2}

A gyülekezeti tagoknak... állandóan készen kell állniuk arra, hogy a Mester parancsának engedelmeskedve a cselekvés mezejére lépjenek. Mindenütt el kell végeznünk a ránk váró munkát, eközben folyamatosan tekintsünk Jézusra... Ha minden gyülekezeti tag élő misszionárius

lenne, az evangélium szélesebben eljutna az országokba, hirdettetne minden népnek, nemzetnek és nyelvnek. (Testimonies, IX, 32.) {ChS 78.2}

Fűjjetek ébresztőt szélében és hosszában e Földön. Mondjátok el az embereknek, hogy az Úr napja közel, és igen siet előre. Senki ne maradjon figyelmeztetés nélkül. Akár mi is lehetnénk azon szegény lelkek helyében, akik tévelyegnek. Mi is születhettünk volna barbár népek közé. Amaz igazság szerint, amit mi, szemben másokkal, elnyertünk, tartozunk ugyanezt megosztani velük. (Testimonies, VI, 22.) {ChS 78.4}

Gyorsan át kell adnunk az üzenetet, parancsra új parancs, szabályra új szabály következik. Az emberek nemsokára nagy döntésekre kényszerülnek, nekünk pedig kötelességünk észrevenni, hogy ők kaptak egy lehetőséget az igazság megértésére, nekik pedig értelmes módon a jó oldalra kell állniuk. Az Úr felszólítja népét, hogy munkálkodjon, buzgón és okosan, míg a próbaidő le nem jár. (Testimonies, IX, 126–127.) {ChS 79.1}

Nincs vesztegetni való időnk. A vég közel. Az egyik helyről a másikra való járást az igazság terjesztése céljából hamarosan veszedelmek kísérik mind jobb, mind bal kéz felől. Mindent latba vetnek, hogy eltorlaszolják az utat az Úr hírnökei előtt, úgyhogy nem áll módjukban majd elvégezni azt, amit ma még lehetséges. Becsületesen bele kell állnunk a munkánkba, és amilyen gyorsan csak lehet, támadó hadviselést folytatva meneteljünk előre. ... Isten segítségünkre van, hogy megmaradjunk az igazság útján, hogy szemünket Jézusra, a mi vezetőnkre függesztve munkálkodjunk, és béketűréssel, kitartóan haladjunk egyre csak előre, míg diadalmat nem nyerünk. (Testimonies, VI, 22.) {ChS 79.2}

A munka gyorsan közelít a befejezéshez, a gonoszság pedig mindenfelé nőttön-nő. Rövid már az az idő, amikor még dolgozhatunk. Ébredjünk fel a lelki szendergésből, és szánjuk oda mindenünket, amink van, s magunkat mindenestül az Úrnak. Lelke az igaz misszionáriusokkal fog lakozni, felövezve őket hatalmával a szolgálatra. (Southern Watchman, 1903. április 9.) {ChS 80.10}

Ébredjete fel, testvéreim és testvérnőim, ébredjete fel! Ne aludjatok immár! „Miért álltok itt egész napon át, hivalkodván?” Jézus felszólít titeket, ezt mondva: „Menjete el ti is a szőlőbe!” Aki elnyerte a Szentlelket, az nyilvánvalóvá teszi azt, ugyanis minden erejét latba fogja vetni egy igazán tevékeny szolgálatban. Voltaképpen akik hit által befogadják Krisztust, azok dolgoznak is, mivel érzik a lelkek terhét. Isten most felszólít mindenkit, aki bírja az igazság ismeretét, aki őrizője a szent üzenetnek, hogy serkenjen fel, és ossza meg a mennyei világosságot másokkal. (Review and Herald, 1893. december 6.) {ChS 80.11}

Ébredjete fel, testvérek, a saját lelketek érdekében mondom, ébredjete fel! Krisztus kegyelme nélkül semmit nem tehettek. Munkálkodjatok, amíg tudtok. (Southern Watchman, 1906. július 17.) {ChS 80.12}

Isten felszólít mindenkit, úgy a prédikátorokat, mint a népet, hogy ébredjen fel. Az egész menny izgatott. A földi történelem jelenetei gyorsan közelednek a végükhöz. Az utolsó napok veszedelmei közepette élünk. Nagyobbnál nagyobb veszélyek leselkednek ránk, és mi mégsem vagyunk ébren. A tevékenységnek és a buzgóságnak ez a hiánya Isten művében rettenetes. Ez a halálos bódulat Sátántól származik. (Testimonies, I, 260–261.) {ChS 81.2}

Az emberek fiai számára adott próbaidő ezen végső óráiban, amikor is oly közel az a pillanat, amikor minden egyes lélek sorsa örökre eldőlt, a menny és a föld Ura elvárja gyülekezetétől, hogy serkenjen fel a cselekvésre úgy, mint soha előtte. Az Úr Jézus azokat, akik a drága igazság ismerete által Krisztusban szabadokká lettek, kiválasztottjainak tekinti, akiket a Föld színén élő minden más nép felett pártfogolt; ő pedig rájuk alapozza, hogy kijelentsék annak dicséretét, aki kihívta őket a sötétségből az ő csodálatos világosságára. Az oly nagy bőséggel népére árasztott áldásokat másokkal is közölnünk kell. Az üdvösség jó hírének el kell jutnia minden nemzethez, fajhoz, nyelvhez és néphez. (Prophets and Kings, 716–717.) {ChS 81.4}

Ezrek örvendenek a nagy világosságnak és a drága alkalmaknak, mégsem tesznek semmit mások megvilágosítása érdekében, sem befolyásukkal, sem pénzükkel. Még csak annak felelősségét sem veszik magukra, hogy megtartsák lelküket Isten szeretetében, hogy ne jelentsenek terhet gyülekezet számára. Az ilyenek csak koloncok lennének a mennyben. Nekik Krisztus és az igazság kedvéért, valamint tulajdon érdekükben is fel kell serkenniük, hogy serényen munkálkodjanak az

örökkévalóságért. (Review and Herald, 1887. március 1.) {ChS 82.1}

Jézus gyülekezetét okkal hasonlíthatjuk egy hadsereghez. Az összes katona élete fáradságos, nehézségekkel és veszélyekkel teli. Mindenfelől éber ellenség vesz körül, ami a sötétség erői fejedelmének vezérlete alatt áll, aki sohasem szunnyad és nem hagyja el az őrhelyét. Valahányszor egy keresztény távozik helyéről, ez az erős ellenség hirtelen heves támadást intéz ellene. Ha a gyülekezet tagjai nem lesznek tevékenyek és éberek, alulmaradnak a csábító fondorlataival szemben. {ChS 82.2}

Mi történne, ha egy hadseregben a katonák fele henyélne vagy álomba szenderülne, amikor szolgálatban vannak? Az eredmény vereség, fogság vagy halál lenne. S ha valaki meg is menekülne az ellenség kezéből, méltónak találná őket valaki is a kitüntetésre? Aligha, viszont tüstént kézhez vehetnék a halálos ítéletüket. Ha Krisztus gyülekezete nemtörődöm vagy hűtlen, annak sokkal súlyosabbak a következményei. Keresztény katonák alvó serege – ugyan mi lehet ennél rettenetesebb? Miként juthatnak előre csak egy lépéssel is a világgal szemben azok, akik a sötétség fejedelmének irányítása alatt állnak? Akik a csata idején hanyagul a háttérbe húzódnak, mint akiket nem is érdekel a küzdelem kimenetele és nem érznek felelősséget érte, jobban teszik, ha megváltoztatják a hozzáállásukat, vagy ha nem, inkább hagyják el sorainkat. (Testimonies, V, 394.) {ChS 82.3}

A Krisztus közeli eljövételét tartalmazó üzenetet át kell adni a Föld nemzeteinek. Az ellenség erőinek legyőzése éber és fáradhatatlan erőfeszítéseket kíván. Nem az a mi dolgunk, hogy nyugodtan ücsörögjünk, ölbe tett kézzel, hanem hogy fölserkenjünk és munkálkodjunk az időnek és az örökkévalóságnak. (Southern Watchman, 1902. május 29.) {ChS 83.2}

Nehogy azt gondolja bárki is, hogy szabadságában áll karba tenni a kezét és nem csinálni semmit. Teljes lehetetlenség üdvözülnie annak, aki életét tunyaságban és tétlenségben éli le. Gondolatok arra, mit végzett el Krisztus földi szolgálata során! Mennyire buzgó és fáradhatatlan volt! Nem engedte meg, hogy bármi eltérítse őt a számára kijelölt útról. Mi az ő nyomdokain járunk? (Colporteur Evangelist, 38.) {ChS 83.4}

A lélekmentés munkájában isteni és emberi eszközök működnek együtt. Isten megtette a maga részét, most pedig a keresztények tevékenykedésére van szükség. Az Úr szólít fel erre. Elvárja népétől, hogy ő is vállalja a maga részét azzal, hogy elé tárja valamennyi nemzetnek az igazság világosságát. Ki társul az Úr Jézus Krisztushoz ebben a munkában? (Review and Herald, 1887. március 1.) {ChS 83.5}

Ha a gyülekezet élő akar lenni, munkálkodnia kell. Nem elégedhet meg pusztán azzal, hogy megvédi saját területeit a bűn és a tévelygés ellenséges erőivel szemben, nem elégedhet meg azzal, hogy teszetosza módon halad előre, hanem magára kell vennie Krisztus igáját, lépést kell tartania a Vezérrel, új híveket nyerve útközben. (Review and Herald, 1891. augusztus 4.) {ChS 83.6}

Kevés időnk van már arra, hogy a harcra serkentsünk; Jézus hamar visszajön, és a lázadás véget ér. ... Ellenállást kell tanúsítaniuk a bűnnel, a sötétség hatalmaival szemben, jobban, mint bármikor korábban. Az idő erőteljes és eltökélt cselekvést kíván meg azok részéről, akik hisznek a jelenvaló igazságban. Tanítaniuk kell az igazságot, mind parancsolat, mind példaadás által. (Review and Herald, 1881. október 25.) {ChS 84.1}

Az Úr felszólítja most a különböző helyeken élő hetednapi adventistákat, hogy szenteljék magukat neki, és legjobb tudásuk szerint és körülményeik mértékében vegyenek részt műve építésében. (Testimonies, IX, 132.) {ChS 84.2}

A henyélés és a vallás nem járnak kéz a kézben; keresztény életünk és tapasztalatunk nagy hiányosságai pedig az Isten művében való tétlenkedésre vezethetők vissza. Testetek izmai is gyengék és hasznavehetetlenek lesznek, ha nem készítetitek őket munkára, és ugyanígy van ez a lelki természetünkkel is. Ha erősek akartok lenni, használatban kell tartanotok erőiteket. (Review and Herald, 1888. március 13.) {ChS 84.3}

Szorgalmas munkásoknak kell lennünk; a dologtalan ember nyomorúságos lény. De vajon milyen mentség lehet a tunyaságra abban a nagy műben, aminek megvalósításáért Krisztus az életét adta? A lelki képességek elhalnak, ha nem készítetik őket munkára, az pedig Sátán terve, hogy ezek tönkremenjenek. Az egész menny tevékenyen részt vesz abban a munkában, ahol egy népet

készítenek fel Krisztus második eljövetelére e világba, és mi „munkatársai vagyunk Istennek”. Minden dolog vége elérkezett. Ez a mi alkalmas időnk a munkára. (Review and Herald, 1893. január 24.) {ChS 84.4}

Mi a helyzetünk a világban? A várakozás idejét éljük. Ezt az időszakot azonban nem elvont szemlélődéssel kell töltenünk. A várást a figyellel és az éber munkálkodással kell ötvöznünk. Életünknek nem a világ dolgainak tervezése körül kell forognia, nem irányulhat rá, miközben elhanyagoljuk a személyes vallást és az Isten által megkívánt szolgálatot. Eközben nem lehetünk nemtörődömök az üzleti dolgainkban sem, de az Urat odaadó lélekkel kell szolgálnunk. A lélek lámpását meg kell tisztogatnunk, és a kegyelem olaját oda kell készítenünk az edényeinkbe a lámpás mellé. Tegyük meg minden óvintézkedést, hogy elejét vegyük a lelki hanyatlásnak, nehogy az Úrnak napja tolvaj módjára lepjen meg bennünket. (Testimonies, V, 276.) {ChS 85.3}

Jézus arra vágyik, hogy mindaz, aki az ő nevét vallja, buzgó munkás legyen. Szükséges, hogy minden tag ráépüljön a sziklára, Krisztus Jézusra. Olyan vihar készülődik, amely minden egyes ember lelki alapját a legnagyobb mértékben meg fogja próbálni. Ezért hát kerülnünk kell a homokra építkezést; keressétek az igazi sziklaalapot. Ássatok mélyre, építsetek biztos alapra. Építsetek az örökkévalóságnak, ó, az örökkévalóságnak! Építsetek könnyekkel és szívből jövő imákkal. Mától ékítse mindegyikötök az életét jó cselekedetekkel. Kálebekre van a legnagyobb szükség ezekben az utolsó napokban. (Testimonies, V, 129–130.) {ChS 85.6}

Személyesen leszünk felelősségre vonva, ha csak egy jottányival is kevesebbet teszünk, mint amire képességünk alapján elhívott bennünket a menny. Az Úr pontosan megméri minden szolgálatra nyíló lehetőséget. A használaton kívül hagyott képességeket ugyanúgy mérlegre helyezi, mint azokat, amelyek ki lettek használva. Isten mindenért felelősségre von bennünket, amivé talentumaink helyes használata által lehettünk volna. Aszerint ítél meg minket, amit el kellett volna végeznünk, de nem tettünk érte semmit, mivel nem arra használtuk az erőnket, hogy Istent dicsőítsük meg. Még ha nem is veszítjük el a lelkünket, az örökkévalóságon át érzékelni fogjuk annak következményeit, hogy nem használtuk fel talentumainkat. Minden el nem nyert ismeret és képesség örökkévaló veszteségünké lesz. (Christ's Object Lessons, 363.) {ChS 86.1}

Ha Krisztus minden katonája eleget tett volna kötelességének, ha a Sion falain az őrszemek határozott zengést adtak volna a kürtnek, már ezelőtt eljutott volna a fülekhez a figyelmeztető üzenet. A mű azonban évekre késedelmet szenvedett. Míg az emberek elaludtak, Sátán előnyre tett szert velük szemben. (Testimonies, IX, 29.) {ChS 86.2}

Ha Isten népe végrehajtotta volna a menny szándékát, és átadta volna a világnak a kegyelem üzenetét, Krisztus már ezelőtt eljött volna a Földre, és a szentek már bebocsátást nyerhettek volna a szent városba. (Testimonies, VI, 450.) {ChS 86.4}

Isten üzenetet bízott rám népe számára. Ébredjenek föl. Bővítsék ki sátraikat, terjesszék messzebb határaikat. Testvéreim, Krisztus áron vásárolt meg titeket. Amitek van, s amik vagytok, mindent Isten dicsőségére és embertársaitok javára kell fölhasználnotok. Krisztus meghalt a kereszten, hogy megmentse a világot a bűnben pusztulástól. E munkában közreműködéseketek kéri. Legyetek segítő kezei. Buzgó, fáradhatatlan munkával igyekezzetek megmenteni az elvesztettet. Ne feledjétek, hogy bűneitek tették szükségessé a keresztet. Mikor üdvözítőöknek fogadtátok el Krisztust, megígértétek, hogy egyesültök vele a keresztviselésben. Sorsotokat vele kötöttétek össze életre, halálra. A megváltás nagy tervének lettetek részeivé. {7T 9.1}

Aki Isten szolgálatára adja magát, azt Krisztus kegyelmének alakító ereje formálja. A Szentlélek itatja át, ezért kész megtagadni magát, fölvenni keresztjét; bármely áldozatra kész a Mesterért. Nem képes többé közönyösen elmenni a körülötte pusztuló lelkek mellett. Fölülemelkedik az önszolgálaton. Krisztusban Isten újra teremtette őt, s az önszolgálatnak nincs helye életében. Tudja, hogy lényének minden része Krisztusé, aki megváltotta őt a bűn szolgaságából; hogy Isten egyszülött Fiának drága vére vásárolta meg jövőjének minden percét. {7T 9.2}

Elégge értékeled-e a Kálvárián hozott áldozatot, hogy készen állj minden más érdeket alávetni a lélekmentés munkájának? Az Üdvözítő igaz követőjének életét a bűnösök megmentésének ugyanaz az ellenállhatatlan kívánsága jellemzi, mely az Úr életét jellemezte. A keresztyén nem kíván magáért élni. Öröme telik a Mester szolgálatára szentelni mindenét, s magát is.

Kimondhatatlan vágy indítja lelkeket nyerni Krisztus számára. Akiből ez a vágy hiányzik, jobban teszi, ha aggódni kezd üdvössége miatt. Imádkozzanak a szolgálat lelkületéért. {7T 10.1}

Hogyan dicsőíthetném a legjobban azt, akié a teremtés és megváltás jogán vagyok? Ezt kérdezzük meg magunktól. Aki valóban megtért, az aggódó segíteni akarással igyekszik megmenteni a még mindig Sátán-hatalmában raboskodókat. Az semmi olyant nem tesz, ami kötelességében akadályozná. Ha gyermekei vannak, tudni fogja, hogy kötelessége családi körében kezdődik. Gyermekei mérhetetlenül értékesek neki. Nem feleli, hogy gyermekei az Úr családjának ifjabb tagjai, s minden erejével az Úr oldalára igyekszik állítani őket. Elkötelezte magát, hogy Krisztust szolgálja, tisztességet szerez neki és engedelmeskedik. Türelmesen, fáradhatatlanul törekszik úgy nevelni gyermekeit, hogy sohase váljanak a Megváltó ellenségévé. {7T 10.2}

Kévszű időnk van csak hátra, hogy felkészüljünk az örökkévalóságra. Bárcsak az Úr megnyitná népének behunyott szemét, bárcsak feltámasztaná halódó értelmüket, hogy felfoghassák, hogy az evangélium Isten üdvözítő hatalma minden hívő számára. Bárcsak látnák, milyen fontos olyan tisztán és helyesen képviselniük Istent, hogy a világ vonzónak lássa őt. Az Istenben lakó Lélek bárcsak úgy megtöltené őket, hogy a világnak ne lenne hatalma elvonni őket kötelességüktől; hogy az emberek elé tárják a Krisztust befogadó minden lélek előtt megnyíló csodálatos lehetőséget. {7T 11.4}

Munkánk összes területén nagyobb odaadásra van szükségünk. Az idő múlik. Isten szolgálói igyekezetükben ne lankadjanak, legyenek buzgó lelkek; az Úr az, akinek szolgálnak. Az embereknek föltétlenül szükségük van az igazságra, és buzgó hűséges törekvéssel közölnünk kell azt velük. Keressétek meg a lelkeket, imádkozzatok és fáradozzatok értük. Komoly fölhívásoknak kell elhangzaniuk. Buzgó imákat kell felajánlanunk. Lanyha, élettelen kérelmeinket váltsák föl igen-igen buzgó könyörgések. Isten ígéje kijelenti, hogy „sokat tehet az igazak odaadó könyörgése”. {7T 12.1}

Nagyobb világosság ragyog ránk, mint egykor atyáinkra. Nem nyerhetünk elfogadást és tisztességet Istentől, ha ugyanazt a szolgálatot teljesítjük és ugyanazt a munkát végezzük el, amit atyáink teljesítettek és végeztek el. Hogy pedig ugyanabban az elfogadásban és áldásban részesüljünk az Úrtól, mint ők, követnünk kell őket hűségükben és buzgóságukban – úgy használva a mi világosságunkat, ahogy ők használták fel az övéket, és úgy munkálkodva, ahogy ők is munkálkodnának, ha a mi időnkben élnének. Járunk kell a ránk áradó világosságban, különben ez a fény sötétséggé válik. (Testimonies, I, 262.) {ChS 88.2}

Hogyan vagytok képesek ti, akik az Úr imádságát mondogatjátok – „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is...” –, ücsörögni kényelmes otthonaitokban, és nem segíteni az igazság fáklyájának másokhoz való eljuttatásában? Hogyan tudjátok felemelni kezeteket Isten előtt, áldást kérve önmagatokra és családotokra, amikor olyan keveset tesznek mások megsegítésére? (Historical Sketches, 288.) {ChS 90.3}

A Mindenható most felszólítja népét, amely nagy világossággal bír és az igazságban van lecövekelve, és amelyért egykor oly sokat fáradoztak, hogy munkálkodjanak önmagukért és másokért úgy, mint még soha korábban. Állítsatok műbe minden képességet, vegyetek használatba minden erőt, minden rátok bízott talentumot; éljetez minden világossággal, amiket azért árasztott rátok Isten, hogy tegyetek jót másokkal! Ne arra igyekezzetek, hogy prédikátorok, hanem hogy Isten szolgálói legyetek. (Southern Watchman, 1905. június 20.) {ChS 92.1}

Minden keresztény kiváltsága, hogy ne csak várja, hanem siettesse is a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak az eljövetelét. Ha mindenki, aki az ő nevét vallja, gyümölcsöt teremne a dicsőségére, milyen gyorsan szét lehetne hinteni az egész világban az evangélium magját! Hamar beérne a termés a végső nagy aratásra, a Megváltó pedig eljönne, hogy begyűjtse az értékes gabonát. (Christ's Object Lessons, 69.) {ChS 96.3}

